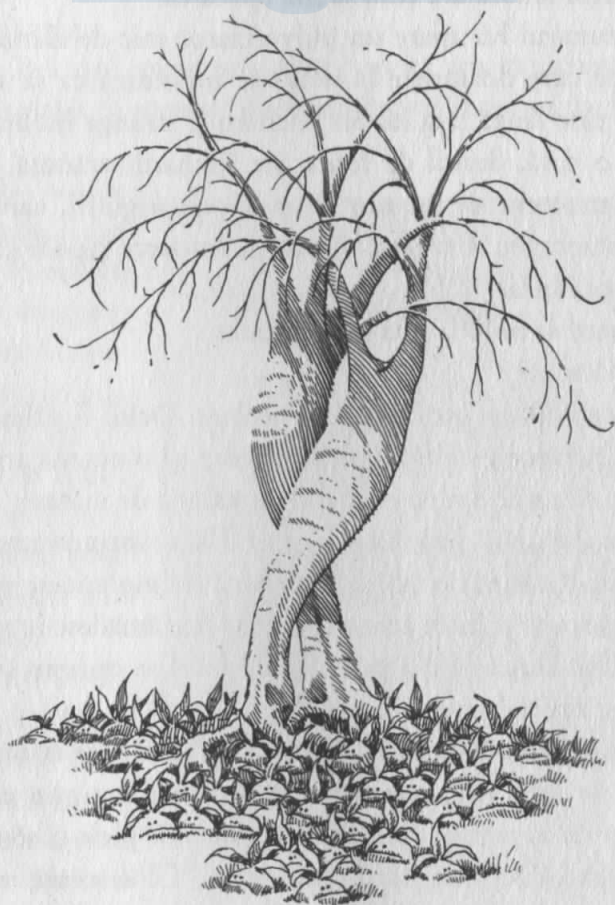

Bărbații cu pălăriile de mătase taie cu atenție resturile de haine care sunt agățate de rădăcinile și de ramurile noilor copaci, apoi pleacă. Pentru o vreme, nu se aude nimic, în afară de murmurul speriat al unei brazde apropiate de buruieni mormăitoare. Apoi, destul de brusc, se întoarce sunetul mării.

CAPITOLUL ÎNTÂI

ÎN CARE DEPLÂNGEM ZGOMOTUL DECORATORILOR ȘI PRIMIM O INVITAȚIE FOARTE INTRIGANTĂ

Ce agitație! Ce furtună de praf! Ce bubuituri de ciocane și ce mârâieli de fierăstraie! Ce cantitate de talaș care se adună pe scări și umple chiar aerul, făcându-i pe bieții porci plutitori să strănute și să tușească! Ce rearanjamente nesfârșite și ce talmeș-balmeș de mobilă peste tot! Ce amețală!

Pe scurt, aveam decoratori în casă. Larklight, căminul nostru vechi și drag, care atârnase în orbita lui singuratică la nord de Lună pentru Dumnezeu știe cât timp, adunând praf spațial și paraziți și, în general, decăzând într-o ruină pitorească, era renovat din cap până în picioare¹. Mama se întorsese acasă din lunga ei captivitate

¹ Deși, din punct de vedere tehnic, nu are nici una, nici alta.

printre pânzele Celor Dintâi, destul de hotărâtă să vadă casa cea veche ajunsă în sfârșit în secolul al XIX-lea, iar tata, odată ce a trecut peste surpriza descoperirii că ea este de fapt o entitate de patru mii cinci sute de milioane de ani de pe o altă stea, era foarte fericit să își cheltuiască o parte din venitul de la Institutul Regal pentru Studiarea Extratereștrilor pentru a-i satisface dorințele feminine cumpărând covoare noi și cele mai moderne tapete.

recent din *London Times*, Myrtle declina verbe franțuzești în caiet cu un aer melancolic, mama deschidea un teanc de scrisori trimise cu întârziere de la Oficiul Poștal Lunar din Port George, iar eu mă chinuiam fără succes cu niște probleme de împărțire a numerelor formate din sute, zeci și unități pe care ea mi le dăduse. Cred că fusese destul de speriată când a constatat că atinsesem venerabila vârstă de aproape doisprezece ani fără nici un fel de educație formală, și era hotărâtă să remedieze acest neajuns. (Deși nu puteam să ghicesc nici atunci și nici acum la ce îmi va folosi mai târziu în viață împărțirea numerelor formate din sute, zeci și unități. Îmi doream să devin explorator, și aș fi preferat să îmi petrec diminețile învățând ideogramele marțiene sau studiind hărțile eterului de dincolo de Io.)¹

¹ Deci vedeți, uneori tot răul e și spre bine.

Da, eram o imagine drăguță, așa cum stăteam acolo, o familie englezească unită. Și totuși, nici acolo nu puteam evada complet din asediul domnului Spry. Pentru că unele dintre florile mamei învățaseră un cântecel popular și îl cântau la nesfârșit cu vocile lor mici și suave. Se numea *Pisicuța mea turtită* și suna cam așa:

Vai, ce păcat,
Biata mea pisică,
Întinde-o pe sârmă la uscat!
Noua noastră menajeră automată
Spălătoreasa noastră împiedică
A pus biata pisică în mașina
de spălat!

Era un cântec destul de vesel, iar eu băteam ritmul refrenului cu piciorul în timp ce mă luptam cu o problemă spinoasă: cât fac patruzeci și patru de mii și doi împărțit la șaptesprezece.

Acum biata pisicuță arată neconvențional,
E lată de doi metri, dar cu un corp bidimensional...

Dar sora mea, Myrtle, nu are timp pentru ceea ce numește ea „muzică vulgară”. Când florile au început din nou primul vers, s-a plâns – „Of, tunete și fulgere!” – și și-a aruncat caietul spre ele, împrăștiind petale peste tot. Florile s-au întors cu spatele, murmurând delicat într-o manieră jignită, iar eu, mama și tata am schimbat o Privire.

Știam cu toții, vedeți voi, că nu florile cântătoare o enervaseră pe Myrtle într-un asemenea hal. Știam că adevărata vină o purta Jack Havock. Myrtle dezvoltase un atașament sentimental față de tânărul pirat spațial în timpul incredibilelor noastre aventuri

din anul anterior și, spre profunda mea surprindere, Jack păruse că îi răspunde la sentimente. Dar odată ce a plecat de la Larklight la bordul *Sophroniei*, nava lui spațială proaspăt reparată, n-am mai auzit nimic de el. Myrtle scria poezii de atunci, și poza melancolică pe toate balcoanele în maniera popularizată de Mariana de la ferma înconjurată de șanțuri¹. Cam o dată pe săptămână, îi trimitea lui Jack o scrisoare lungă, din inimă, la care el nu răspundea.

Eu, unul, bănuiesc că imediat ce s-a întors pe mărilor eterului, Jack și-a dat seama ce pacoste absolută era Myrtle și cât de aproape fusese să se lase prins în mrejele ei, și se hotărâse să nu mai aibă nimic de-a face cu ea. Dar mama încerca mereu s-o consoleze, reamintindu-i că Jack naviga acum la ordinele Serviciului Secret al Maiestății Sale și poate că era chiar sub acoperire în cine știe ce colț îndepărtat de cer, unde poșta ajungea greu sau deloc. Chiar dacă îi primise scrisorile, poate că era prea ocupat să îi formuleze un răspuns.

¹ Personaj din opera lui Shakespeare *Măsură pentru măsură*, care își așteaptă iubitul plecat, la o fermă înconjurată de șanțuri. Poetul Alfred Tennyson s-a inspirat din această piesă scriind poezia *Mariana of the Moated Grange*, în care, spre deosebire de piesa lui Shakespeare, aceasta nu se reîntâlnește cu iubitul ei. (n.tr.)

- Cântecul lor e oarecum distractiv, nu? spuse mama cu blândețe, în timp ce porcii plutitori zburau de colo-colo, înghițind petalele purtate de curent, iar tata căuta în spatele stropitorii caietul lui Myrtle. Poate că ar trebui să îi rogi pe oamenii domnului Spry să îți mute pianul aici, ca să înveți florile niște cântece noi.

- Vai, te rog, nu! am gemut eu, imaginându-mi-le pe toate cîrbind versiuni dezacordate din *Cântecul păsării pe înserate* și alte selecții din *Manualul pentru pian al tinerei domnișoare*.

Dar mama mi-a aruncat o privire de avertizare, iar Myrtle mi-a tras un șut, tot de avertizare, în fluierul piciorului cu cizma ei surprinzător de dură, așa că nu am aprofundat subiectul.

- Acum, ce avem aici? întrebă mama, întorcându-se la teancul ei de scrisori. Aceasta pare destul de importantă. Credeți că e de la vreun ziar care solicită *Adevărata Poveste a călătoriei lui Larklight la Londra?*

- Vai, sper că nu! strigă Myrtle.¹

Dar când mama a desfăcut plicul alb și țeapăn, din el a căzut nu o misivă de la tabloide, ci o scrisoare pe hârtie tare, cu monogramă, împreună cu un pliant publicitar. Și eu și Myrtle ne-am repezit spre el, dar eu am câștigat. S-a dovedit a fi un fluturaș care făcea reclamă unui hotel de pe centura de asteroizi. Îl puteți citi și voi pe pagina de alături.

- Îmbăieri marine? am strigat eu, neîncredător. Pregătindu-mă pentru cariera mea viitoare de explorator, studiam cu foarte mare atenție *Gazeta Băieților* și altele asemenea, și eram aproape sigur că nu există nici o mare pe centura de asteroizi.

- Dă-mi să văd, spuse Myrtle, smulgându-mi hârtia din mână (și boțind-o destul de rău în acest proces, după cum ați putut vedea).

¹ Din ziua aceea de mai când casa noastră fusese transportată în mod miraculos în Cerurile de deasupra capitalei, jurnaliști plini de speranță și proprietari de ziare o băteau la cap pe mama, simțind, fără îndoială, vreun mister cu privire la ea. Myrtle trăia cu teama că vor afla adevărul. „Nu voi fi niciodată primită în societate dacă iese la iveală faptul că mama mea are patru mii cinci sute de milioane de ani!“, mi-a spus ea odată.

Vizitați STARCROSS

Cel mai bun hotel de vacanță de pe Centura de Asteroizi

Echipat cu ultimele accesorii științifice și cu personal exclusiv format din cei mai discreți servitori automați.

Pe lângă acestea, hotelul vă mai oferă o priveliște excelentă, aer sănătos și cele mai bune condiții pentru îmbăieri marine în sistemul solar.

Se ajunge ușor aici cu trenuri regulate din Modesty și Decorum.

- Ce drăguț! spuse mama, care fusese prea captivată de scrisoarea ei ca să observe această manifestare de dragoste și afecțiune filială.

Ridică scrisoarea și citi cu voce tare ceea ce era scris acolo.

Dragii mei domnule și doamnă Mumby,

Mă întreb dacă vă amintiți de mine. Mă numesc Mortimer Titfer¹ și am avut plăcerea să vă întâlnesc pe dumneavoastră și pe

¹ Titfer - pălărie (în lb. engleză, în limbaj colocvial)

copiii dumneavoastră adorabili primăvara trecută la Londra, după acele întâmplări nefericite din Hyde Park.

- Mărturisesc că nu îmi amintesc de acest domn, recunosc mama.
- Am întâlnit atâția oameni atunci, fu și tata de acord.
- Dacă el crede că Art e adorabil, spuse Myrtle înțepată, te face să te întrebi dacă ne-a cunoscut cu adevărat. Poate că ne confundă cu altă familie Mumby.)

Scrisoarea continua:

Chiar acum câteva zile, discutam despre dumneavoastră cu dragul meu prieten, Sir Waverley Rain, și am fost supărat să aflu că sunteți momentan deranjați de constructori. Prin urmare, m-am gândit că mi-aș putea lua libertatea să vă invit să mă vizitați la Starcross. Este un asteroid modest, care a fost teren minier înainte de a fi abandonat, în timpul domniei răposatului rege. Totuși, am făcut câteva îmbunătățiri, iar hotelul de aici oferă cea mai rafinată cazare și cele mai bune posibilități de îmbăiere în mare din Spațiul Britanic. Aș fi onorat dacă v-ați gândi să profitați de acest loc ca de un refugiu unde să vă simțiți ca acasă în timp ce truditorii cu mâinile bătorite vă îmbunătățesc căminul.

Umilul dumneavoastră servitor,
Mortimer Titfer, Esq.

- Ce ofertă dulce și amabilă, spuse mama.
- Da, dar cine e Titfer? Întrebă tata. Nu recunosc numele.
- Spune că e prieten cu Sir Waverley, îi reaminti mama, și asta e suficient pentru mine. Pentru că, deși Sir Waverley este oarecum izolat, este un domn foarte drăguț odată ce ajungi să îl cunoști. Ia, de exemplu, felul în care și-a asumat răspunderea de a ne ajuta să scoatem motorul vechi de Formator de la Larklight și să îl transporte pentru a fi topit fără să ne taxeze pentru deplasare și alte lucruri. Îmi imaginez că acest Titfer este o cunoștință de afaceri a

lui și este evident că e la fel de drăguț și de atent. Acum, că stau să mă gândesc mai bine, cred că îmi amintesc că mi-a fost prezentat cineva de acest gen la recepția la care am participat în Kensington...

- Deci putem merge? am întrebat.

Căci nu în fiecare zi are cineva șansa să înoate pe un asteroid și eram ochi și urechi să văd dacă mama și tata vor accepta această invitație.

- Este foarte drăguț, fu de acord tata, trăgând cu ochiul la scrisoare peste umărul mamei. Dar vai! Eu nu pot merge. Trebuie să mă duc la Londra săptămâna viitoare, pentru a prezenta un raport cu privire la investigațiile efectuate asupra speciei *Tegenaria saturnia*¹ colegilor de la Institutul Regal pentru Studiarea Extraterestrilor. Dar nu există nici un motiv pentru ca tu să nu mergi, draga mea Emily, și să îi iei pe Art și pe Myrtle cu tine.

- Vai, nu cred că aș putea să merg fără tine, Edward, strigă mama mea, deși îmi dădeam seama că se gândea că ar fi o vacanță frumoasă.

- Ce mi-aș dori să văd asteroizii, m-am aventurat eu, cât de melancolic am putut. Am zburat prin centură cu așa o viteză când călătoream la bordul *Sophroniei* că abia am avut timp să îi zăresc.

Myrtle spuse aprobator:

- Starcross arată foarte elegant.

- Ei bine, zise mama, *am putea* merge, doar pentru o săptămână sau două...

- Duceți-vă pentru o lună, spuse tata, împăturindu-și foarte hotărât exemplarul din *Times*. Iar eu voi veni imediat ce termin cu afacerile de la Londra.

Hotărârea a fost luată. S-au pregătit cuferele, s-au dat jos² din pod pălăriile de pai și plasele de prins creveți, iar mama a comandat

¹ Joc de cuvinte: *tegenaria* (specie de păianjen) + *saturnia* (de la Saturn, planeta păianjenilor albi din *Larklight*) (n.tr.)

² Sau sus?